lüüside puhul, kuna põhjalikumat analüüsi nõudvad toiduained saadeti uurimiseks ülikooli tervishoiuinstituuti.

Suuremaid raskusi oli majapidamise otstarveteks müügil oleva äädikahappe võltsimise vastu võitlemisega. Mõned, oma tegevuse juba lõpetanud äädikahappe turustajad müütasid seda äärelinna toiduainete-poodidesse alaväärtuslikuna, peamiselt lahjemana etiketil tähendatud kangusest, kohemakstava raha eest. Võltsimise avastamisel oli raske seepärast hapet konfiskeerida. Samuti müüsid mitmed toiduainete-kauplused lahtist äädikahapet, hoides pudelit peidetult oma korteris, mispärast polnud kerge sääraseid müüjaid ka avastada. Uus äädika ja äädikahappe üleriigiline määrus (RT 92 — 1935. a.) loodetavasti aitab kõrvaldada neid pahesid.

1935. aastal pöörasid Tervishoiu-osakonna järelevalve organid erilist tähelepanu piimaseaduse ja -määruse elluviimisele. Osakonna ettepanekul sulges Tervishoiu- ja Hoolekandevalitsus kaheksa nõudeile mittevastavat piimatööstust Tartus.

Et ajakohastada kohalikke ametlikke nõudeid toiduainete kohta, koostas Tervishoiu-osakond uued sundmääruse kavad: piima ja piimasaaduste müügi kohta, liha ja lihasaaduste müügi kohta ning joogiveekaevude kohta. Need kavad olid korduvalt arutamisel tervishoiu-komisjonis ja -nõukogus ning jaanuaris 1936 võeti sellekohane uus sundmäärus vastu Linnavolikogu poolt.

Rõõmustaval viisil näitas tüüfuse ja paratüüfuse haigustumus 1935. aastal tagasiminekut. Nende nakkushaiguste vastu võitlemisele pööras osakond erilist tähelepanu, kuna need olid eelmisil aastail linnas rohkearvuliselt esinenud. Tüüfuse ja paratüüfuse vastu võitlemiseks rakendati võimaluste ja krediitide piirides kõik abinõud, mida tervishoiuarst oma väitekirjas tüüfuse ja paratüüfuse vastu võitlemise alal soovitavaks oli märkinud.

1934. a. suure leetritaudi järellaine takistas eriti jaanuaris ja veebruaris ka koolitööd ning vaibus lõplikult alles 1935. a. maikuus. Selle nakkushaiguse vastu võitlemise kogemused nii 1934. a. kui ka 1935. a. näitasid jällegi uuesti, et ka kõige karmimal kujul ettenähtud ärahoideabinõude tarvituselevõtt (haigete isoleerimine, klasside või koguni koolide sulgemine) ometi ei suutnud takistada leetrite levimist. Õnneks oli taud kergekujuline, komplikatsioone esines väga harva ja surmajuhtumeid ainult mõned üksikud.

V e e v ä r k. 1935. aastal arenes veevärgi-võrk suuremal määral kui ühelgi eelmisel aastal, nõnda et aasta lõpuks oli veevärgiga ühendatud üle 300 maja ning aasta jooksul müüdud vee hulk tõusis 80 000 kuup-

Tartu IV, lk. 55